
UN CRIT DELS CATALANS

Autor:

Data de publicació: 17-06-2016

UN CRIT DELS CATALANS, article de 1977 de Mark Arnold-Forster.

16 juny 2016

by Miquel Manubens

0 Comment

ARA QUE ELS ESPANYOLS, APROFITANT EL BREXIT, TORNEN A DEMANAR GIBRALTAR, I PER TANT LA DEROGACIÓ DEL TRACTAT D'UTRECHT. ÉS INTERESSANT RECUPERAR AQUEST ARTICLE DE 1977

L'afirmació del govern espanyol que el Tractat d'Utrecht de 1713 ha prescrit, significa que la Nació Catalana és una altra vegada un Estat independent, segons el Consell Nacional Català a l'exili.

De conformitat amb aquell Tractat, Espanya va cedir Gibraltar a Gran Bretanya «amb tota mena de drets i per sempre» i va incorporar la Nació Catalana a Espanya per un període similarment indefinit. Espanya no pot beneficiar-se per ambdós cantons, argumentem els catalans. O Gibraltar és espanyol i la Nació Catalana és lliure, o bé Gibraltar és britànic i la Nació Catalana francoespanyola.

L'afany d'Espanya per recobrar Gibraltar (després de més de dues centúries i mitja) s'ha mostrat tan contagiós que el comitè de descolonització de les Nacions Unides ha acceptat el punt de vista espanyol que Espanya va signar el Tractat d'Utrecht sota coacció al final de la Guerra de Successió.

Per conseqüent, segons el cas és presentat per Espanya, el Tractat ja no té validesa legal i és un anacronisme històric.

En particular, diuen els espanyols, hi ha l'article 10, que estableix: «El rei catòlic (Felip V) per aquest tractat cedeix en nom seu i dels seus hereus i successors, a la Corona de Gran Bretanya l'entera i completa propietat de la ciutat i el castell de Gibraltar, conjuntament amb el port, fortificacions i parts a què pertanyen: i ell renuncia a l'esmentada propietat, que tindran i gaudiran absolutament amb tota mena de drets i per sempre...»

Però també en particular, diem els catalans, hi ha l'article 13, que diu: «per tal com la reina de la Gran Bretanya ha pressionat i insistit, contínuament amb el seu més gran deler que tots els habitants de la Nació Catalana, de qualsevol estat o condició que siguin, han d'obtenir no solament un complet i perpetu oblit de tot el que fou fet en la passada guerra (Catalunya havia estat al costat de la Gran Bretanya), i fruir de la completa possessió de totes les seves propietats i honors, sinó que també han de conservar seus i íntegres els seus antics furs i privilegis».

L'article 13 continuava dient que, en recompensa pel perdó de Felip V. Espanya podia tenir Catalunya. Sense pèrdua de temps Espanya es va annexionar la Nació Catalana, hi va aplicar la llei de Castella. Hi imposà la llengua castellana i va administrar l'indret des de Madrid.

Els catalans argumentem que si l'article 10 ha perdut efectivitat amb el temps (tal com reclama el govern espanyol), aleshores l'article 13 també ha perdut vigència. Així, doncs, la Nació Catalana hauria de ser lliure, i en canvi pateix actualment una ocupació il·legal per les forces d'encara un altre Borbó. (Felip V era un Borbó i també ho és Joan Carles.)

El Tractat d'Utrecht, que es componia de diverses parts, fou una mesura controvertida. (En part donava a la Gran Bretanya el monopoli per trenta anys del comerç d'esclaus per l'Atlàntic.) Tot i que Gran Bretanya no ha repudiat mai el tractat i manté que encara és tan vàlid com sempre, no era de cap manera popular al seu temps. Bolingbroke, que havia negociat el tractat, fou censurat pels seus esforços i fugí disfressat cap a França.

Els catalans, mentrestant, havien d'aprendre el castellà.

«Catalonians independence call».
Mark Arnold-Forster.

«The Guardian» (London, 20.4.1977)
També publicat al diari «Avui» (30.4.1977)